

„... hogy több textúrát vigyek bele a munkáimba”

Interjú Susan Swartz amerikai festőnővel

Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum, 2017. I. 29-ig

MARGL FERENC

A festészeti praxisa mellett környezetvédelmi aktivistaként is tevékeny Susan Swartz tárlata a koblenzi Ludwig Múzeum után a budapesti partnerintézményben is látható. A *Személyes utak* című tárlatra az amerikai festőnő a legfrissebb munkáiból válogatott Dieter Ronte segítségével, aki a 80-as években a bécsi MUMOK igazgatójaként tevékenykedett. A művészt a január végéig látható kiállítás kapcsán kérdeztük alkotói módszeréről és művészetének alakulásáról.

S. S.: Sokféle méretű vászonnal dolgozom, ezért rendszerint abban a méretben sikerül megfestenem az adott művet, amelyben szeretném. Van néhány diptichonom és triptichonom, de rendszerint sorozatokat készítek, mintegy tovább vizsgálva és kiegészítve a különálló festményeket – a mű fejlődése mindegyik sorozatban tetten érhető, ahogy egyre mélyebbre árok az ötletben, és kitágítom annak határait.

Stiftung für Kunst e.V., fotó: Daniel Biskup

SUSAN SWARTZ a művei előtt

Rendszerint a természet ábrázolására helyezik a hangsúlyt a műveivel kapcsolatban, holott meglehetősen absztrakt festészetet űz. Ennek keretén belül foglalkozik festészeti problémákkal is vagy a mesterségbeli tudásra csupán a kifejezés eszközeként tekint?

SUSAN SWARTZ: Mindkettő. A művészetet kifejezési formaként használom, de közben előfordul, hogy a festészet problémáival is szemben találok magam, mint például a színek, a felépítés és a rétegek helyes megválasztása. Megegyezik, hogy végzek a teljes vászonnal, és csak utána döbbenek rá, hogy ez nem az, amit mondani akarok, így átfestem az egészet.

Előfordult már, hogy a tartalom az, amit mondani akart, de a méret, a forma valamiképpen nem illik hozzá? Volt példa arra, hogy egy különálló festmény megkövetelte, hogy végül triptichon legyen belőle?

Rendszerint akrillal dolgozik, de a Nature Revisited-sorozat egyes képeinél úgy tűnik, mintha szilikont is felhasználna, a felületen pedig mintha virágnymatokat látnánk...

S. S.: A *Nature Revisited* darabjai kizárólag akrilfestékkel készültek. Azon vagyok, hogy többféle textúrát vigyek bele a munkáimba, így más médiumokat is tanulmányozok a képeim elkészítéséhez.

Más művészeti formák is érdeklik? Esetleg készít fotókat a később megfestett tájakról?

S. S.: Nem, nem készítek a tájakról fényképeket, kizárólag akrilfestményeket. Azonban épp azt keresem jelenleg, hogy hogyan csatornázhatnék be más médiumokat, például a természeti környezet különböző elemeit. A kiállításon látható videómunka az egyetlen olyan mű, amely több művészeti formát is felölel. Ez Louie Schwartzberg fényképésszel közösen készült, aki a természetfotóit elegyíti az én környezetéről készített festményeimmel, hogy megmutassa festészeti inspirációm. Ez a videó valóban összeköti a munkámat a természettel.

A Ludwig Múzeumban látható kiállításon a munkák túlnyomó része az elmúlt évekből származik, csak egyetlen olyat találtam, amelyet 2002-ben készített. Ez egyfajta kezdőpontként tekinthető a frissebb munkák felől nézve? Hogyan kapcsolódik a kiállítás többi művéhez?

S. S.: A Személyes utak a művészként megtett utam felfedezése. Eredetileg realista festő voltam, és elsősorban akvarellal dolgoztam. Azután az absztrakt akrilfestmények irányába fordultam, miközben keresztülmentem egy fázison, amikor elsősorban az Utah állam-beli Park City nyárfáinak ábrázolásával foglalkoztam. Ez a kiállítás a Ludwig Múzeumban alapvetően a legfrissebb akrilfestményeimre koncentrál. Ennek ellenére a korábbi időszakból is láthatóak képeim. Az *Égbolt* című kép egyike az inkább világosnak és absztraktnak nevezhető műveknek, melyeket a 2000-es évek elején készítettem.

Van bármilyen nyoma, maradéka ennek az időszaknak a jelenlegi munkamódszerében? Készít vázlatokat, terveket az absztrakt művekhez vagy a módszere közelebb áll az gesztusfestészeti hagyományokhoz?

S. S.: Nem készítek vázlatokat, sem terveket. Kizárólag a fejemben lévő gondolatokra hagyatkozom, azokat viszem vászonra. Néhány újabb sorozatom – például a *Secluded Woodland* és a *Nature Revisited* – többet megmutat ebből a stílusból, holott ezek a művek nagyban különböznek a korábbiaktól, és valójában ezeket még mindig inkább absztrakt festményeknek tekintem.

Utolsó kérdésként: mikor kezdődött az együttműködés a kiállítás kurátorával, Dieter Rontéval? Vannak további európai kiállításokra vonatkozó tervek?

S. S.: Az együttműködés 2013 vége felé kezdődött. Az első közös projektünk a salzburgi Kollegienkirchében rendezett kiállítás volt 2014 nyarán. Számos ötletem van Európával kapcsolatban, de ki tudja, mi tud majd megvalósulni ezekből? Tavasszal, ha minden igaz, Szentpéterváron állítok ki, szintén a Ludwig Múzeummal együttműködésben.

Kiállítási enteriőrök
SUSAN SWARTZ
kiállításán

Stiftung für Kunst e.V., fotó: Daniel Biskup

Stiftung für Kunst e.V., fotó: Daniel Biskup